

Arrest

nr. 193 389 van 10 oktober 2017
in de zaak RvV X IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekers betekend op 28 augustus 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben de Armeense nationaliteit.

Op 13 juli 2009 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) .

Op 13 juli 2010 verklaarde de gemachtigde verzoekers hun eerste aanvraag onvankelijk.

Op 15 april 2011 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd.

Op 24 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen door de gemachtigde ongegrond .

Op 29 september 2011 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 25 november 2011 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 28 december 2011 dienden verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 11 april verklaarde de gemachtigde de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 10 juni 2012 verklaarde de gemachtigde ook de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 29 juni 2012 dienden verzoekers een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 3 juli 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 17 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Verzoekers dienden tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). De Raad vernietigde deze beslissing bij arrest van 29 juni 2017 met nummer 189 187.

Op 19 juli 2013 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet .

Op 12 augustus 2013 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk .

Deze beslissing vormt de bestreden beslissing en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.07.2013 werd ingediend door :

P., S. (R.R.: [...]) Geboren te Republic of Armenia op [...]1958 en echtgenote

V., K. (R.R.: [...]) geboren te Republic of Armenia op [...]1963 wettelijke vertegenwoordigers van:

P., A., geboren te Republic of Armenia op [...]1994

P., A., geboren te Republic of Armenia op [...]1996

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat zij hun land hebben moeten verlaten omdat zij dienden te vrezen voor hun leven en dat van hun familieleden en zij beweren dat zij asiel hebben aangevraagd in België. Ze verzuimen het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven en evenmin blijkt dit uit de studie van hun dat zij een asielerleden in België zouden kennen. Bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

Betrokkenen verklaren dat zij niet naar hun land van hun herkomst kunnen terugkeren gelet op de medische toestand van de heer S.P. en mevrouw K.V., waarvoor zij een aanvraag tot medische regularisatie op basis van artikel 9ter hebben ingediend. Zij verklaren dat de behandeling van deze aanvraag nog steeds hangende is en dat zij daarom niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om daar via de gewone procedure hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Echter blijkt uit de studie van het administratief dossier van betrokkenen dat deze aanvraag onontvankelijk werd beslist op 17.08.2012, aan betrokkene betekend op 30.07.2013. Bijgevolg is dit gegeven niet meer van toepassing en kan het niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

De overige elementen worden aangehaald in de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot integratie, namelijk het feit dat zij Nederlandse les en integratiecursussen hebben gevolgd, dat hun kinderen naar school gaan en goede resultaten behalen, dat hun kinderen als vrijwilligers werken, dat betrokkenen zelf ook werkbereid zijn en dat zij sociale contacten hebben opgebouwd, kunnen het voorwerp van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de laattijdigheid van het beroep op. De Raad kan enkel vaststellen dat anders dan verweerder aangeeft, de bestreden beslissing van 12 augustus 2013 verzoekers op 28 augustus 2013 werd betekend en zij reeds op 14 september 2013 beroep indienden tegen deze beslissing.

Het beroep is bijgevolg niet laattijdig.

2.2. Verweerder werpt in zijn nota bijkomend nog een exceptie gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad kan enkel vaststellen dat huidig beroep niet gericht is tegen enig bevel om het grondgebied te verlaten maar wel tegen de beslissing waarbij de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 19 juli 2013, onontvankelijk heeft verklaard. De Raad moet ook vaststellen dat verzoekers geen vordering tot schorsing van de bestreden beslissing hebben ingediend.

2.3. Ter zitting wijst verweerder op het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft aanleiding gegeven tot een beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en verzoekers in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie. Op grond daarvan stelt verweerder het belang van verzoekers in vraag bij onderhavig beroep. De verzoekende partij stelt te volharden in het belang. De Raad is van oordeel dat het beschikken over een attest van immatriculatie enkel een precair verblijfsrecht inhoudt in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag. Het belang bij het huidig beroep blijft overeind.

De excepties worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren een schending aan van de artikelen 9bis, 52 en 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 (hierna verkort het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

" [...]"

Verzoekers kunnen met deze argumentatie niet akkoord gaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf moeten indienen via de diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst.

Aldus stelt DVZ dat verzoekers zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Armenië.

Echter dient te worden opgemerkt dat op het moment dat de Dienst Vreemdelingenzaken de kwestieuze beslissing nam en dus stelde dat verzoekers niet meer in de onmogelijkheid waren om terug te keren, de beroepstermijn tegen de negatieve beslissing omtrent de aanvraag tot medische regularisatie nog steeds lopende was.

Verzoekers stelden alzo op 29 augustus 2013 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de negatieve beslissing omtrent de medische regularisatie (stuk 2). Bijgevolg is de procedure tot regularisatie conform art. 9ter Vreemdelingenwet nog steeds lopende en verkeren verzoekers aldus effectief nog steeds in de onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

De Dienst Vreemdelingenzaken was dan ook te vroeg met haar beslissing omtrent de aanvraag tot regularisatie conform art. 9bis Vreemdelingenwet.

De medische situatie van verzoekers is immers nog steeds van dien aard dat zij niet kunnen terugkeren.

De letterlijke diagnose van dr. N. voor tweede verzoekster luidt:

"Majeure depressie met belangrijke angstcomponente. Patiënte is weinig stressbestendig. Indruk dat zij steeds een zwakke persoonlijkheidsstructuur heeft gehad. Apathie, slaap- en eetprobleem, geen plezierbeleving, moeheid, negatieve stemming, suicidale gedachten, hoofdpijn, spierpijn. " (Medisch attest dr. Nijs, stuk 3)

De ernst van de aandoening blijkt daarnaast ook uit de door de behandelend geneesheer beschreven gevolgen van een eventuele stopzetting van de behandeling.

De dokter heeft het met name over: "Suïcidaliteit van patiënte, parentificatie ouders kinderen, gevaar voor psychotische doorbraak bij aanhouden van hoog stressgehalte bij angstige persoonlijkheid. " (stuk 3)

Door dr. N. wordt in andere medische attesten eveneens het volgende gezegd: "Bij een terugkeer vrees ik dat patiënte geen vaardigheden heeft, noch de financiële middelen om repatriëring aan te kunnen. " (stuk 4)

"Suicide, persoon die algeheel apathisch wordt tot psychotisch - nihilistische wanen. " (stuk 5)

Eerste verzoeker lijdt daarnaast aan blaasproblemen en meer specifiek heeft hij te kampen met verscheidene blaaspoliepen evenals een urotheelcelcarcinoom (stuk 6).

De ernst van deze tumor kan niet onderschat worden, wat ook blijkt uit het medisch attest van dr. G. evenals de daaraan toegevoegde bijlagen.

De ernst van de medische situatie van verzoekers is dan ook genoegzaam duidelijk. Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekers inderdaad in de onmogelijkheid waren, en nog steeds zijn, om naar hun land van herkomst terug te keren om aldaar hun machtiging tot verblijf in te dienen.

De miskenning door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.”

Verzoekers stippen onder meer aan dat zij niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Zij wijzen erop dat zij beroep hebben ingediend bij de Raad tegen de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen en benadrukken dat zij heden nog steeds om medische redenen in de onmogelijkheid verkeren terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht. De gemachtigde moet duidelijk aangeven waarom hij van mening is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

De Raad van State heeft reeds in zijn principearrest nr. 198.769 van 9 december 2009, het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt toegelicht: *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”.* (eigen benadrukken)

Verzoekers wezen in hun aanvraag onder meer op het gegeven dat de heer S.P. en mevrouw K.V. beiden een aandoening hebben die hen in de onmogelijkheid stelt om terug te keren naar hun land van herkomst. Zo lijdt eerste verzoeker aan een tumor (urotheelcelcarcinoom) en verzoekster aan een majeure depressie met gevaar voor psychotische doorbraak en suicidaliteit volgens de behandelende artsen. Uit een van de voorgelegde attesten blijkt dat de behandelende arts N. ook stelt dat verzoekster geen repatriëring aankan. De gemachtigde motiveerde hieromtrent in de bestreden beslissing dat *“Echter blijkt uit de studie van het administratief dossier van betrokkenen dat deze aanvraag onontvankelijk werd beslist op 17.08.2012, aan betrokkene betekend op 30.07.2013. Bijgevolg is dit gegeven niet meer van toepassing en kan het niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.”* De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 17 augustus 2012 bij arrest van de Raad van 29 juni 2017 met nummer 189 187 werd vernietigd. De motivering dat de medische problemen die door verzoekers werden aangevoerd niet meer van toepassing zijn ingevolge de onontvankelijkheidsbeslissing van 17 augustus 2012, houdt bijgevolg niet stand. Door de nietigverklaring van een beslissing door de Raad wordt deze beslissing immers geacht nooit te hebben bestaan. Nu dit motief niet stand houdt en de gemachtigde maar op een enkele wijze de aangehaalde medische buitengewone omstandigheden heeft weerlegd, met name door te verwijzen naar de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing, kunnen verzoekers gevolgd worden waar zij stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Verweerder heeft in zijn nota met opmerkingen een andere beslissing op het oog dan de bestreden beslissing. Verweerder duidt immers als bestreden beslissing, de beslissing van 17 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en zijn opmerkingen zijn ook volledig tegen deze beslissing gericht en doen bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES